

Tisk a informace

Soudní dvůr Evropské unie
TISKOVÁ ZPRÁVA č. 99/15
V Lucemburku dne 10. září 2015

Rozsudek ve věci C-266/14
Federación de Servicios Privados del sindicato Comisiones obreras
(CC.OO.) v. Tyco Integrated Security SL a Tyco Integrated Fire & Security
Corporation Servicios SA

Cesty, které pracovníci bez stálého nebo obvyklého pracoviště vykonávají mezi svým bydlištěm a prvním nebo posledním zákazníkem daného dne, představují pracovní dobu

Vyloučení těchto cest z pracovní doby by bylo v rozporu s cílem ochrany bezpečnosti a zdraví pracovníků sledovaným unijním právem

Unijní směrnice¹ definuje pracovní dobu jako jakoukoli dobu, po kterou zaměstnanec v souladu s vnitrostátními právními předpisy nebo zvyklostmi pracuje, je zaměstnavateli k dispozici a vykonává činnost nebo plní úkoly. Každá doba, která není pracovní dobou, je dobou odpočinku.

Společnosti Tyco Integrated Security a Tyco Integrated Fire & Security Corporation Servicios (dále jen „Tyco“) vykonávají ve většině španělských provincií instalaci a údržbu bezpečnostních systémů ochrany před krádeží. Během roku 2011 společnost Tyco své regionální kanceláře uzavřela a přidělila všechny své zaměstnance k ústřední kanceláři v Madridu (Španělsko).

Techničtí pracovníci zaměstnaní u společnosti Tyco provádějí instalaci a údržbu bezpečnostních zařízení v domácnostech a průmyslových a obchodních budovách nacházejících se v územní oblasti, k níž byli přiděleni, takže nemají stálé pracoviště. Tato oblast může zahrnovat celou provincii nebo její část, nebo dokonce i několik provincií. Všichni pracovníci mají k dispozici služební vozidlo pro účely každodenních cest ze svého bydliště na různá pracoviště a návratu do svých domovů na konci dne. Vzdálenost mezi bydlištěm pracovníků a místy, na kterých mají vykonávat činnost, se může podstatně měnit a někdy může přesahovat 100 kilometrů a trvat až tři hodiny. Pro plnění svých úkolů má každý z pracovníků mobilní telefon, který mu umožňuje dálkovou komunikaci s ústřední kanceláří v Madridu. Pracovníci obdrží v předvečer pracovního dne cestovní plán, v němž jsou uvedena různá místa, jež mají v rámci své územní oblasti v tento den navštívit, jakož i časový harmonogram schůzek se zákazníky.

Společnost Tyco nezapočítává dobu strávenou na cestě „mezi bydlištěm a zákazníky“ (tj. každodenní cestování mezi bydlištěm pracovníků a místem prvního a posledního zákazníka určeného společností Tyco) jako pracovní dobu, ale dobu odpočinku. Společnost Tyco počítá denní pracovní dobu tak, že započítá dobu, která uplynula mezi příjezdem jejich pracovníků k prvnímu zákazníkovi a odjezdem pracovníků od posledního zákazníka; započítává se tudíž pouze doba výkonu činnosti u zákazníků a cesty uskutečněné mezi každým zákazníkem. Před uzavřením regionálních kanceláří však společnost Tyco počítala denní pracovní dobu svých zaměstnanců od okamžiku příjezdu do kanceláře (přičemž pracovníci tam převzali vozidlo, které jim bylo poskytnuto k dispozici, seznam zákazníků, jež měli navštívit, a cestovní plán) až do okamžiku jejich večerního návratu do kanceláře (přičemž pracovníci tam vozidlo zanechali).

Audiencia Nacional (Nejvyšší soud, Španělsko), kterému byla věc předložena, se zamýšlí nad otázkou, zda dobu, kterou pracovníci věnují cestování na začátku a konci dne, je nutné považovat za pracovní dobu ve smyslu směrnice.

¹ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/88/ES ze dne 4. listopadu 2003 o některých aspektech úpravy pracovní doby (Úř. věst. L 299, s. 9; Zvl. vyd. 05/04, s. 381).

Dnešním rozsudkem **Soudní dvůr prohlásil, že pokud pracovníci, jako jsou pracovníci v situaci dotčené v původním řízení, nemají stálé nebo obvyklé pracoviště, představuje doba strávená na cestě, kterou tito pracovníci věnují každodennímu cestování mezi svým bydlištěm a místem prvního a posledního zákazníka určeného jejich zaměstnavatelem, „pracovní dobu“ ve smyslu směrnice.**

Soudní dvůr má za to, že pracovníci, kteří se nacházejí v takové situaci, po celou dobu trvání těchto cest vykonávají činnost a plní své úkoly. Cestování pracovníků k zákazníkům je nástrojem nezbytným pro poskytování technických služeb, které poskytují u těchto zákazníků. Kdyby tomu bylo jinak, společnost Tyco by se mohla domáhat toho, aby pod pojem pracovní doba spadaly pouze doby výkonu instalace a údržby bezpečnostních systémů, což by mělo za následek zkrácení tohoto pojmu a ohrožení cíle ochrany bezpečnosti a zdraví pracovníků. Skutečnost, že cesty dotčených pracovníků na začátku a konci dne k zákazníkům nebo od zákazníků byly společností Tyco před zrušením regionálních kanceláří považovány za pracovní dobu, ostatně ukazuje, že úkol spočívající v řízení vozidla z regionální kanceláře k prvnímu zákazníkovi a od posledního zákazníka do této kanceláře byl předtím součástí úkolů a činnosti těchto pracovníků. Povaha těchto cest se přitom od zrušení regionálních kanceláří nezměnila. Změnil se pouze výchozí bod cest.

Soudní dvůr má za to, že pracovníci jsou během doby strávené na cestě zaměstnavateli k dispozici. Pracovníci totiž během těchto cest podléhají pokynům svého zaměstnavatele, přičemž zaměstnavatel může pořadí zákazníků změnit, nebo návštěvu zrušit nebo přidat. Během trvání doby nezbytné na cestu – doby, kterou nelze nejčastěji zkrátit – nemají pracovníci tudíž možnost se svým časem volně nakládat a věnovat se vlastním zájmům.

Soudní dvůr má také za to, že pracovníci během cest pracují. Vykonává-li pracovník, který již nemá stálé pracoviště, své úkoly během cesty, kterou vykonává k zákazníkovi nebo od zákazníka, je nutné mít také za to, že tento pracovník během cesty pracuje. Vzhledem k tomu, že cestování je nedílnou součástí postavení takového pracovníka, nelze pracoviště tohoto pracovníka omezit na jeho fyzickou přítomnost u zákazníků zaměstnavatele. Okolnost, že pracovníci začínají a končí cesty v místě svého bydliště, vyplývá přímo z rozhodnutí jejich zaměstnavatele o zrušení regionálních kanceláří, a nikoliv z vůle samotných pracovníků. Přičítání odpovědnosti těmto pracovníkům za rozhodnutí jejich zaměstnavatele by bylo v rozporu s cílem bezpečnosti a zdraví pracovníků, jenž je sledován směrnicí a zahrnuje potřebu zaručit pracovníkům minimální dobu odpočinku.

UPOZORNĚNÍ: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce umožňuje soudům členských států, aby v rámci sporu, který projednávají, položily Soudnímu dvoru otázky týkající se výkladu práva Unie nebo platnosti aktu Unie. Soudní dvůr nerozhoduje ve sporu před vnitrostátním soudem. Vnitrostátní soud musí věc rozhodnout v souladu s rozhodnutím Soudního dvora. Toto rozhodnutí je stejně tak závazné pro ostatní vnitrostátní soudy, které případně budou projednávat podobný problém.

Neoficiální dokument pro potřeby sdělovacích prostředků, který nezavazuje Soudní dvůr.

[Úplné znění](#) rozsudku se zveřejňuje na internetové stránce CURIA v den vyhlášení.

Kontaktní osoba pro tisk: Balázs Lehóczki ☎ (+352) 4303 5499

Obrazový záznam z vyhlášení rozsudku je dostupný na [Europe by Satellite](#) ☎ (+32) 2 2964106